

Sonetul bucuriei

Felix

În inimi însolzate cu tristețe
Defuncte simțăminte ruginesc,
Iar florile speranței se-ofilesc,
Restante la factura de tandrețe.

Strivite-ntre placid și nebunesc
Stau inimile gata să înghețe,
Când spunem c-aroganța e noblețe
Și rictusul c-ar fi un râs firesc.

E, Doamne, strepezită lumea mea,
Crescând doar bucurii fără petale,
Că trebuie, urgent, schimbat ceva.

Și, ca s-o smulgi tristeții abisale,
Părinte-al îndurării, Te-am ruga:
„Dă bucuria mântuirii Tale!”

Simion Felix Marțian